

UTHÅLLIGHET EFTERLYSES!!

Nyhetsbrev från Fabio och Maria, Arnhemland 14-2-2016

Överbefolkning i glesbygden

Varje måndag jobbar jag (Maria) med att göra hembesök hos samma barn i byn Yirrkala. Ett av barnen är en liten ettåring med tillväxt hämning. Hon föddes nästan 2 månader för tidigt, och nu, ca ett år senare väger hon endast 7.5 kg. Vi väger och mäter henne varje vecka och ser till att hon genast får medicin om hon blir sjuk. Jag frågar mamman om de har mat i huset. Ofta har de ingen. Problemet är inte att de inte har pengar - mamman köper mat i butiken regelbundet. Problemet är överbefolkning. Huset är fullt av folk. De har t o m ett tält på verandan (och en bur med en baby emu!) för att alla inte ryms inne i huset... och maten räcker inte långt. I aboriginsk kultur delar man med sig av den mat som finns med sina släktingar. Ingen betraktar pengar eller mat eller ägodelar som privat egendom. Men tyvärr missbrukar många den här sortens gästfrihet, och i stället för att skaffa sig ett jobb och köpa sin egen mat, äter man det som andra har köpt. Ofta är det de svagaste som lider mest av den här mentaliteten.

Nästan alla barn jag ser på jobbet lider av skabb. Skabb är en parasit som lever på och under huden och orsakar intensiv klåda och utslag. Ofta blir sårena också infekterade. Infektionerna kan leda till reumatisk feber, som i sin tur förorsakar hjärtproblem. Tyvärr är reumatisk feber en rätt vanlig åkomma här. Skabb är mycket smittsamt, och för att få bukt med problemet borde alla medlemmar i hushållet behandlas. På grund av överbefolkningen och att folk helatiden flyttar omkring (och byter hus), är det här en nästan hopplös uppgift, och samma barn kommer ständigt till kliniken med infekterade sår.

En av mina goda aboriginka vänner, Mayalil, har tagit sig an ett fosterbarn vars föräldrar är alkohosiserade. Mayalil önskar att hon hade ett eget hus så att hon kunde ta sig an flere barn. Hon känner till barn som inte får någon omvårdnad, barn som ständigt riskerar att bli offer för övergrepp hemma, men hon bor själv inhyst i en vrå i någon annans hus och har ingen möjlighet att ta sig an flere barn.

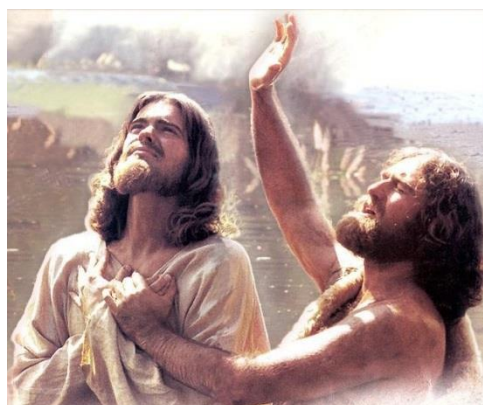
En annan bekant familj bor i ett litet skjul. De har tre barn och bor i ett skjul utan kök eller WC. Huset är inte tätat så det både regnar och blåser in när vädret är dåligt. Tillfälligt flyttade de in i motellet i stan, pressen från slakten att dela med sig av det lilla de hade blev för stor.

Överbefolkning är ett enormt problem bland aboriginerna i Arnhemland. Det som gör den här situationen riktigt tragisk är att samtidigt som överbefolkning är ett stort problem bland aboriginerna och leder till svält, hygien problem, sjukdom, familjevåld och incest, så finns det hundratals tomma hus i staden där vi bor. Man kan ansöka om hus, men det lär skall vara en 10 årig väntelista. Husen tillhör gruvan här i staden, som för två år sedan lade ner förädlingsverksamheten, därav alla tomma hus. De vill inte gärna ge över husen till aboriginerna. Det är ett politiskt dilemma.

Frågan från fängelse cellen

Ibland verkar det som om allt i livet liksom stampar på stället, och ingenting vill liksom riktigt ta fart och bli till någonting. Ibland får en besvikelse över någonting som inte blev som man hade tänkt sig eller hoppats, liksom bägaren att rinna över... Varför ingrep inte Gud? Är det mitt fel? Borde jag ha handlat annorlunda? Kanske Gud försökte leda mig en annan väg, och kanske jag var för envis för att villa lyssna? En dag när det kändes så, råkade jag snubbla över ett par verser om Johannes döparen (Matt 11:1-6). Johannes hade redan i moderlivet känt igen Jesus som Guds son. Han hörde Guds röst tala när Jesus blev döpt. Han såg den Helige Ande sänka sig över Jesus. Han var den som pekade på Jesus och sa "Se Guds lamm, som tar bort världens synd". Johannes visste att hans uppgift var att förbereda vägen för Jesus. .. och ändå... när han själv lite senare satt i en mörk fängelsecell i Herodes palats började han tvivla på vem Jesus var. Samma man som tidigare så självsäkert proklamerade Jesus för världen skickade nu sina lärjungar till Jesus med frågan "Är du den som skall komma eller skall vi vänta på någon annan?". Plötsligt kunde han inte se det som varit så klart tidigare... Jesus som kunde uppväcka döda, som helade romare och tog sig an samariter, varför gjorde han inget för sin egen släkting Johannes - profeten som hade Guds kallelse att förbereda vägen för Messias? Han började tvivla på Jesus.

Är det inte så för många av oss... när vi själva sitter i "fängelsecellen" verkar världen krympa tills vi bara ser Guds inaktivitet, obesvarade böner och besvikelser i vårt eget liv. Och då börjar vi tvivla på det som vi varit så säkra på tidigare. Tvivla på Guds välvilja, på hans allmakt, på hans kärlek och intresse för oss. Jesus befriade inte Johannes från fängelset... detta trots att han senare talar om Johannes

som "den största profet som någonsin fötts"!!! Istället sänder Jesus iväg lärjungarna till Johannes med följande ord: "Gå och berätta för Johannes vad ni **sett** och **hört**." Och så tillägger han " Salig är den som inte kommer på fall för min skull". Det verkar som botemedlet till tvivlena som kommer när

livet inte går enligt mina planer, är att se vad Gud gör utanför "cellens" väggar. Salig är den som inte mister tron på vem Jesus är för att han inte uppfyller mina förväntningar på vad jag önskar att han skulle göra för mig... Saliga är vi om vi fortsätter att förtrösta på Gud, och inte tvivlar på hans omsorg om och intresse och välvilja för oss när allt vi kan se är väggarna som omger cellen där vi sitter. Låt oss komma ihåg vad Gud tidigare gjort för oss och löftena han har gett oss för framtiden, och låta oss uppmuntras av vad Gud gör utanför cellens väggar!

Uppdatering och böneämnen

På juldagen serverade vi julmiddag för ca 100 personer i kyrkan. Vi hade inbjudit hemlösa och ensamma, alla som inte hade någonstans att fira jul, eller som ville ha gemenskap. Många kom för att äta, till vår besvikelse var det inte många som stannade för gemenskap. Vi hade också glädjen av att ha en bekant från Darwin som kom och spenderade julhelgen med oss, vilket vi är tacksamma för.

I mellandagarna flög hela familjen till en liten "Hemort", Bukudal, (ca 20 min flygtur med MAF planet) för att dela med oss av vad julen betyder för oss. Vi blev varmt välkomnade och hade en mycket fin gemenskap med aboriginerna där. Vi framförde ett drama tillsammans med barnen, vi gjorde rörelsesånger, läste Bibeln och åt tillsammans. När aboriginerna blev varma i kläderna tog de fram en digeridoo och några traditionella "clap sticks" och sjöng och spelade av hjärtans lust kristna sånger på deras eget språk.

4-7 februari åkte Maria och Fabio till Gympie i Queensland för att hälsa på Fred och Annika Bisseling, som en del av er där hemma i Finland känner från Missionskyrkans kretsar. Barnen stannade i Nhulunbuy hos en annan MAF familj. Det var fint att få träffa dem igen och vi njöt av det svala vädret och vackra landskapet omkring. Annika har en elakartad hjärntumör och läkarna har inga goda nyheter att komma med. Be gärna om helande och om nya krafter för dem båda!

Maria har på senaste tiden mött unga tonårsflickor på jobbet med stora behov av någon vuxen som tar sig an dem och visar dem rätt riktning i livet. Vi försöker starta upp en bibelstudie grupp för de här flickorna. Be att vi skulle få kontakt med rätt personer, det är inte alltid så lätt att få tag på dem när det är någonting på gång.

Be om uthållighet för oss och för de övriga kristna här i Arnhemland, ingenting går någonsin enligt planerna och mycket energi går åt ofta utan märkbara resultat. Samtidigt är behoven enorma.

Be för vår framtid. Vi upplever att Gud kallar oss till någonting nytt. Vi vet inte ännu vad det betyder i praktiken. Vi håller på att be och söka Guds ledning och är övertygade om att han kommer att visa oss vägen!

Med önskan om en skön och lämpligt kall vinter,

María, Fabio, Linda Luca och Leyla

Julmiddag i kyrkan 25-12-2015

Ovan: Julfina flickor. Nedan:
Linda blev genast god vän med
Fiona från Bukudal. Längst ner:
Leyla i egna tankar.

Ovan: Pilot och co-pilot på väg till Bukudal hemort.
Nedan: en av våra närmaste stränder, 7 min bilväg
från vårt hus.

